

Sygn. akt I C 481/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Jakubowski

Protokolant: Aneta Sowińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 września 2015 roku w W.

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o odszkodowanie

orzeka

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. K. kwotę 10.251,07 (dziesięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt jeden 07/100) złotych tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 27 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. K. kwotę 123 (sto dwadzieścia trzy) złote tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 7 marca 2015 roku do dnia zapłaty.

III. Umarza postępowanie co do kwoty 712,70 (siedemset dwanaście 70/100) złotych.

IV. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

V. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. K. kwotę 3.655 (trzy tysiące sześćset pięćdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

VI. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 44,33 (czterdzieści cztery 33/100) złotych.

Sygn. akt I C 481/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 09 września 2015 roku

Pozwem z dnia 09 lutego 2015 roku (data prezentaty sądowej) powódka M. K., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwot: 10.964,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz 123 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Domagała się także zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 21 listopada 2014 roku doszło do kolizji drogowej z udziałem należącego do niej pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawcą wypadku był kierujący ciągnikiem

rolniczym marki Białoruś (...) 82 o numerze rejestracyjnym (...). Na skutek kolizji pojazd powódki doznał szeregu uszkodzeń. Łączna wartość naprawy uszkodzeń została wyceniona przez rzeczoznawcę w prywatnej kalkulacji na kwotę 24.533,95 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 123 zł. Odpowiedzialność za skutki wyżej wskazanego wypadku przyjął pozwany – (...) S.A. z siedzibą w W., który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia. W jego ocenie jednak koszt naprawy pojazdu wynosił 13.569,91 zł i taką kwotę pozwany wypłacił powódce w ramach odszkodowania (pозew z załącznikami – k. 1-21).

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 marca 2015 roku (data nadania w placówce pocztowej) pozwany, zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że uznał swoją odpowiedzialność za skutki przedmiotowego wypadku. Podniósł jednak, że dochodzona przez powódkę kwota jest nieuzasadniona, bowiem jak wynika z wyliczenia kosztów naprawy pojazdu sporządzonego przez ubezpieczyciela, koszt ten wynosi 13.569,91 zł, tak więc pozwany naprawił szkodę w całości (odpowiedź na pozew z załącznikami – k. 28-44).

W piśmie z dnia 09 lipca 2015 roku powódka, po zapoznaniu się z opinią biegłego sądowego, cofnęła pozew w zakresie żądania kwoty 712,70 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Podtrzymała jednocześnie roszczenie w pozostałym zakresie, tj. zasądzenia kwoty 10.251,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 123 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (pismo – k. 84).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. K. była właścicielem samochodu osobowego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (okoliczność bezsporna, potwierdzona kopią dowodu rejestracyjnego – k. 34 akta szkody).

W dniu 21 listopada 2014 roku wyżej wymieniony pojazd został uszkodzony na skutek kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego ciągnikiem rolniczym marki (...) (...) (...)o numerze rejestracyjnym (...), który wymusił pierwszeństwo przejazdu (zgłoszenie szkody – k. 6-8, k. 40-42 akt szkody, oświadczenie sprawcy – k. 35, 32 akt szkody).

W wyniku powyższego zdarzenia pojazd marki T. (...) doznał następujących uszkodzeń: wgniecione, zarysowane drzwi tylne prawe oraz przednie prawe, odpalone poduszki gazowe bezpieczeństwa - prawa boczna i kurtynowa prawa, wgnieciony tylny prawy błotnik, a także zarysowany prawy próg (dokumentacja fotograficzna – k. 38-38v, 32v-34, 30v-31v, 28-29 akt szkody, opinia biegłego sądowego – k. 55-57).

W dniu 24 listopada 2014 roku poszkodowana M. K. zgłosiła szkodę do ubezpieczyciela (...) S.A. z siedzibą w W., który przyjął odpowiedzialność za skutki zdarzenia (okoliczność bezsporna, potwierdzona zgłoszeniem szkody – k. 6-8, k. 40-42 akt szkody).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pismem z dnia 23 grudnia 2014 roku ubezpieczyciel poinformował poszkodowaną o przyznaniu na jej rzecz odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 13.569,91 zł (kalkulacja naprawy – k. 9-15, pismo – k. 16).

W dniu 06 stycznia 2015 roku została sporządzona przez rzeczoznawcę samochodowego na zlecenie M. K. prywatna kalkulacja naprawy uszkodzeń pojazdu powstałych w dniu 21 listopada 2014 roku, zgodnie z którą wartość naprawy wynosiła 24.533,95 zł. Za wykonanie powyższej kalkulacji naprawy poszkodowana zobowiązana była uiścić kwotę 123 zł, która wynikała z faktury VAT FS (...) (kalkulacja – k. 17-20, faktura – k. 21).

Ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku z kolizją z dnia 21 listopada 2014 roku wynosił 23.871,25 zł z uwzględnieniem średniej stawki za jedną roboczogodzinę w odniesieniu do prac mechaniczno-blaharskich w wysokości 100 oraz w odniesieniu do prac lakierniczych w kwocie 100 zł (opinia biegłego sądowego – k. 55-64).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz w aktach szkody PL (...), a także na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej P. H. (k. 55-64).

Autentyczność i wiarygodność wyżej wymienionych dokumentów, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej P. H. odnośnie kosztów naprawy samochodu marki T. (...). Opinia ta została bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie. Udziela wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, jest logiczna, spójna i pozbawiona nieścisłości. Nadto nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego je biegłego, a żadna ze stron nie zakwestionowała przedmiotowej opinii.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie bezsporny był fakt zaistnienia kolizji z dnia 21 listopada 2014 roku, w związku z którą szkody doznała powódka. Poza sporem pozostawała również okoliczność, że za skutki przedmiotowego zdarzenia odpowiedzialność ponosił pozwany. Spór dotyczył wyłącznie wysokości szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu.

Powódka wskazywała, że całkowity koszt naprawy pojazdu według kalkulacji wykonanej przez rzeczoznawcę na jej zlecenie wynosił 24.533,95 zł. Stanowisko swoje zmieniła po sporządzeniu w niniejszej sprawie opinii przez biegłego, który określił koszty tej naprawy na kwotę 23.871,25 zł. Taką też kwotę powódka w ostatecznym kształcie uznała za adekwatną. Pozwany dokonał zapłaty kwoty 13.569,91 zł, wskazując, że uznane i uiszczone przez niego odszkodowanie stanowi naprawienie szkody w pełnej wysokości, gdyż w celu doprowadzenia pojazdu do stanu poprzedniego można zastosować części nieoryginalne. Jednocześnie jednak pozwany nie zakwestionował opinii biegłego, który przeprowadzając dokładną analizę kosztów naprawy pojazdu określił konkretną kwotę. Niezajęcie przez pozwanego stanowiska w tej mierze ocenić należało, jako uznanie, że jest ona słuszna i poprawna. Sąd zaś w takiej sytuacji nie miał powodów, aby zanegować wnioski płynące ze sporządzonej w niniejszej sprawie opinii.

Stosownie do treści przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 te same ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Stosownie do dyspozycji art. 361 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przy czym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Podnieść należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odszkodowania wynika wprost z art. 363 k.c. Szkoda powstaje w chwili wypadku, a w konsekwencji obowiązek jej naprawienia powstaje w tym samym momencie.

Na gruncie powyższego Sąd zważył, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej

wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany może zatem domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz kosztów części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (III CZP 32/03, Monitor Prawniczy z 2004, nr 2, s. 81). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu ww. orzeczenia wskazał jednoznacznie, iż kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Wskazać przy tym należało, że w orzecznictwie dominuje stanowisko, iż roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 roku, I ACA 1179/06, LEX nr 298601). Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest zatem warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Sąd zważył ponadto, że nie ulega wątpliwości, iż w przypadku gdy pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, które pokrywa koszty naprawy i nowych części z reguły nie tylko nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu jako całości może, gdyby chciał go sprzedać, ponieść stratę. Zdaniem Sądu poszkodowany ma zatem prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje wartość nowych części oryginalnych, których zamontowanie jest potrzebne, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Obowiązkiem zaś zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości.

Jak wynikało ze sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego której Sąd dał wiarę w całości, w wyniku wypadku z dnia 21 listopada 2014 roku pojazd marki T. (...) doznał następujących uszkodzeń: wgniecione, zarysowane drzwi tylne prawe oraz przednie prawe, odpalone poduszki gazowe bezpieczeństwa - prawa boczna i kurtynowa prawa, wgnieciony tylny prawy błotnik, a także zarysowany prawy próg. Niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego pojazdu w związku z kolizją wynosił 23.871,25 zł.

Jak już wskazano wyżej pozwany nie podważał twierdzeń zawartych w powyższej opinii, w tym też wysokości kosztów naprawy ani przyjętej średniej stawki za roboczogodzinę oraz przyjętych części zamiennych.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu stanowiącego własność strony powodowej były koszty w wysokości 23.871,25 zł, zaś pozwany zobowiązany był do naprawienia szkody przez wypłatę kwoty niezbędnej do restytucji pojazdu do stanu sprzed kolizji. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 13.569,91 zł. W dalszym ciągu pozostawał zatem zobowiązany do wypłaty dalszej kwoty odszkodowania. Różnica pomiędzy kwotą stanowiącą wartość szkody (23.871,25 zł), a kwotą wypłaconą przez (...) S.A. (13.569,91 zł) wynosiła 10.301,34 zł. W związku jednak z tym, że powódka cofnęła pozew w części, podtrzymując żądanie w zakresie kwoty 10.251,07 zł, Sąd będąc związany żądaniem pozwu, zasądził od pozwanego na rzecz powódki właśnie taką kwotę.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach w zakresie żądania zwrotu kosztów naprawy pojazdu stanowił art. 481 k.c., z art. 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, zaś zgodnie z art. 817

§ 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Z art. 14 ust. 1 powyższej ustawy wynika, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę w dniu 24 listopada 2014 roku. Wobec powyższego pozwany zobowiązany był do zapłaty odszkodowania do dnia 24 grudnia 2014 roku, w dniu następnym pozostawał już w opóźnieniu. Wobec tego jednak, że dni: 25 i 26 grudnia 2014 roku były dniami ustawowo wolnymi od pracy to termin wymagalności roszczenia nastąpił w pierwszym dniu roboczym następującym po nich, tj. 27 grudnia 2014 roku. A więc dopiero od tej daty powódka była uprawniona do żądania odsetek ustawowych od należnej jej kwoty zobowiązania.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie I (pierwszym) wyroku.

Dodatkowo Sąd uznał za uzasadnione żądanie przez powódkę zwrotu poniesionych kosztów prywatnej ekspertyzy rzeczoznawcy w wysokości 123 zł. Poniesienie tego wydatków było bowiem konieczne i uzasadnione albowiem jak wykazało postępowanie dowodowe, a w szczególności opinia biegłego pozwany zaniżył należne odszkodowanie. Ponadto powódka nie miała innej możliwości ustalenia wartości poniesionej szkody bez zwrócenia się do rzeczoznawcy. Nie posiadała ona bowiem specjalistycznej wiedzy na temat ustalania kosztów naprawy pojazdów czy wyceny utraty wartości pojazdów w związku z naprawą powypadkową. Konieczna w tym zakresie była wiedza profesjonalisty. Poniesienie tego wydatku było więc obiektywnie uzasadnione i konieczne oraz pozostawało w normalnym związku przyczynowym między zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkoda. Żądanie to znajduje uzasadnienie w art. 361 k.c., a także jest zgodne z akceptowaną przez tutejszy Sąd uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku III CZP 24/04 (OSNC 2005, nr 7-8, poz. 117).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach w powyższym zakresie stanowił art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Mając na uwadze, że roszczenie o zapłatę kwoty 123 zł z tytułu kosztów poniesionych w związku z wykonaniem prywatnej opinii, zgłoszone zostało pierwszy raz w pozwie, uznać należało, że wezwanie pozwanego do zapłaty tej kwoty nastąpiło dopiero w dniu doręczenia mu odpisu pozwu, co miało miejsce w dniu 06 marca 2015 roku (zpo – k. 27). Odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie powyższej kwoty należne były powódce od dnia następnego, a więc 07 marca 2015 roku, a nie jak wskazywała powódka – od dnia wniesienia pozwu. Roszczenie powódki o zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 123 zł od dnia wniesienia pozwu (09 lutego 2015 roku) do dnia 06 marca 2015 roku podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Wobec powyższego należało orzec jak w punkcie II (drugim) i IV (czwartym)

W punkcie III (trzecim) wyroku Sąd umorzył postępowanie co do kwoty 712,70 zł, wobec skutecznego cofnięcia pozwu przez powódkę wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie (pismo – k. 84).

Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

W ocenie Sądu przedmiotowe cofnięcie pozwu jest skuteczne, dopuszczalne i nie narusza treści art. 203 § 4 k.p.c.

Stosownie zaś do treści przepisu art. 355 k.p.c., sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie V (piątym) wyroku na podstawie 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Niniejszą sprawę powódka wygrała w 94% (stosunek wygranej 10.374,07 zł do pierwotnego żądania 11.087 zł, gdyż w zakresie cofniętego pozwu co do kwoty 712,70 zł, Sąd uznał powódkę za przegrywającą), co w ocenie Sądu

oznacza, że uległa tylko w nieznacznej części, wobec czego należny jej jest zwrot całości poniesionych przez nią kosztów procesu od strony przegrywającej - pozwanego. Na koszty procesu składały się kwoty: 555 zł – opłata od pozwu, 2.400 zł – wynagrodzenie pełnomocnika (§ 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), a także kwota 700 zł tytułem wynagrodzenia biegłego (k. 46, 67).

Rozstrzygnięcie o nakazaniu pobrania nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłych sądowych pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa znajduje swoją podstawę prawną w art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2010 nr 90 poz. 594 ze zm.) Zgodnie z art. 83 ust. 2 ww ustawy, w orzeczeniu kończącym postępowanie Sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113.

Sąd w niniejszym procesie tymczasowo wydatkował kwotę 44,33 zł, którą to powinien uiścić w całości pozwany, jako strona przegrywająca sprawę.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie VI (szóstym) wyroku.